

Gi med den du ha trofod allmänt ditt, du till din
 quān aldrad end in aldrad egena iū min hertal ad rād mo
 etibet utdödadebēt min egenhānd und Gudz dār
 alldegen dō mālt hōd und egenhānd iū iū
 vād angivind i vād angivind vād vād
 hādningund quis no
 C
 Litterär Tidning.

N:o 8.

Fördagen den 26 Januari.

1839.

Inez de Castro.

Camoens. III, 118—134.

(Forts. o. slut fr. föreg. N:r.)

O! du som mänska är till form och hjerta, —
 om den är mänsklig, som döden ger
 En qvinnas blott för det hon kärlekssmärta,
 och kärlekssorg din son till henne bär, —
 för dessa små, de sonesöner smärta,
 hys ömkän dock, när hon ej hoppas mer,
 Kan ej min oskuld grymme dig beveka,
 så må du barnen ej din mildhet neka,
 Men om i segrens stund den jubelkönna,
 med eld och svärd du tillredt Morers död,
 lät nu i stället henne mildhet röna,
 som ej är skulden till din vredes glöd,
 Men vill du dock bevekt min trohet löna,
 så gif mig fängelse, gif plågor, möd,
 och lät mig evigt gjuta klagotoner
 i Scytiens kalla, Libyens heta zoner.

Fördrif mig dit, der allt hvad grymt är finnes,
 Till lejon, tigrar, att jag der må se,
 Om ej förbarmande af dessa vinnes,
 när menskobräst mig ej sin ömkän ge.
 Med evig trohet der jag honom minnes,
 för hvilkens skuld jag smakat lufsrets ve,
 och fostra skall jag dessa späda söner,
 den enda tröst den sorgsna modren röner.” —

Till slut nu Kungen henne vill benåda,
 af hennes böni och klagotoner rörd,
 men obevektligt folket dock vill skåda
 hur Inez dör, af Ödet icke hörd;
 och ren de dragna svärd dess död bcbåda,
 som höjda lier båda liljekörd.
 I strid J bödelssjälar mot en qvinnan,
 J viljen seger, viljen ära vinna.

Så fördom mot den sköna Polyxena,
 en äldrad moders enda ljufva tröst
 den grymme Pyrrhus drog sitt svärd, att tjena
 ett grafvens bud, Achilles välnadsräst.
 Med blick som himlen kunde klarna, rena, —
 likt lammet framt är hennes oskulds bröst —
 hon ser sin mor, hvars hjerta sorgen bräcker,
 och mjälla halsen framt åt bödelen sträcker.

Så bödelsknekar grymma vilddjurlika,
 mot Inez hals, den mjälla, drogo svärd,
 mot hennes, ack! den sköna, tjuusningsrika.
 som blef en Konungs hela kärlek vård,
 För ros och litja ej de blinda vika
 och bödelsglafven, ej att skona lärda
 med hast sönk ned, och Inez hufvud fäller,
 men anden flög ur kroppens sköna galler.

O Sol, mānn' du den dagen dina strålar
 från denna syn af rysning träffad, tog,
 liksom när Atreus såg i gyllne skålar
 Thystis söners kött och hämdglad log.
 O höden dalar J, som våren mälar,
 den sista andedrägt som Inez drog?
 Ach när på Pedro bleka läppen kallar,
 mig tycks hos Er det namnet återskallar,

Liksom en blomma, hvilken flickan plockar,
 förrna skörden kommit, af med tiljehand
 och flätar så i sina rika lockar
 den sköna blomman in med blad och band,
 fast ike mer med doft och färg den lockar,
 så blek och vissnad Inez föll på sand,
 med kindens rosor vissnade och bleka,
 der mer ej färgens frida strålar leka.

Mendegos döttrar än i dag beklaga
 den sköna Inez grymma olyckslogg,
 till evigt minne deras tårar taga

en kallas form, som har benämning fått
af Inez kärlek och med mången saga
om Inez kärlek har dess namn bestått.
Se ännu fostrar blomman, skapt af tårar,
nämd efter henne, blommor alla värar.

Nekrolog.

Professor Adolf Törneros föddes den 24 Decemb. 1794 i Eslöv, der fadren var Postmästare. Wid 18 års ålder, 1812, kom han till universitetet, der han efter 6 år tog Philos. Cand. Examen 1817, och 1818 promoverades. Efter avläggandet af ett specimen blef han 1819 Docens i Latinet; Adjunct 1827; bestridde Eloquentiae et poëseos Prof:s offentl. föreläsningar h. t. 1827, h. t. 1829, w. t. 1829. Föreläste och examinerade i Ästhetik Dec. 1829 — v. t. 1832. Höll 1830 i Akademiens namn ett svenskt tal i anledning af H. K. K. H. Prinsessan Charlotta Eugenia Augusta Amalia Alberinas födelse; blef Professor i Latinet 1833. Död den 20 Januari 1839, såsom Akademiens Rector.* Denne var en af de största förluster som Uppsala Universitet lidit, ty det wissenschaftliche snille, den dialectiska skarpsinnighet, den djupa humanistiska bildning, den förunderliga mängdighet, det högst originella, på en gång ljuste och naiyt ogenerade föredraget i tal och skrift, och framför allt den utmärkta kallelse, till filologiska forskningar, som i rikt mått funnos förenade hos den astlidne, göra honom för närvarande och mähända längre nog versättlig. Hans arbeten woro få, eburu han rastlöst arbetade, och af dessa arbeten aro få fullbordade, men flera af dem höra till de förträffligaste på vårt språk. Hans Afhandling i Swea öfver Den ästhetiska Contemplationen skattas af känna som den hyperstata ästhetiska afhandling på svenska. Hans få Recensioner i Swenska Litt. För. Tidn. ärö hälftständiga afhandlingar, rikande ämnet med många nya synpunkter. Sitt stora filologiska skarpsinne har han nyligen ådagalagt i bearbetningen af Ramshorns synonym-Lexikon, hwars första häfte han endast hann fullborda. Alla hans föreläsningar så väl de ästhetiska som filologiska höra till de utmärkta, som wid lärdomssätet under hans tid hållits. Det epigrammatiskt ljusta, det tråffande i föredraget, mycket likt hans älfling Jean Pauls, förnekade sig icke en gång der. Mähända torde handskrifterna till dessa föreläsningar finnas och komma då säkert att almångöras.

Hans karakter war werkligen ädel, alldelers fläckfri, utan flärd och pretentioner, öppen och uppriktig, dock utan umgängeslivets falskhet och genomsökt beräkning. Såsom umgängesman war han högst intressant, ty öfver hvarje ämne, som bringades å bane, hade han någonting origiellt att säga. Ingen war händigare att ur enstaka facta draga allmänna, ofta culturhistoriska resultater. Såsom embetsman war han ytterst samvätsgrann, ja man kan utan betänkande säga, att den otroliga och thywärre för subjecterna onödiga sitt han nedlade på de latiniska afhandlingarnes corrigerande alldelers förmönte hans lifskraft och undergräfde hans helsa, och dymedelst förbittrade hans lif, gjorde honom sundom knarrig och hwarz.

* Den döde är den andra, hvilken såsom Akademiens Rector afslidit.

Hans lit och hans hela snille behöfdes och att under ett tiid som var, då latinet från så många håll, ja af hans båsta wän, Geyer, hwars hand han sista gången wid dödsbädden tryckte, hotade att bli kringfuret, föra des talan och uppehålla des rättigheter att vara hufwudelementet i bildningen. Det kunde endast ske genom otroligt nit och en djup humanistisk uppfattning af ämnet.

Han tillbragte första delen af sitt lif i litterär affslutnenhet bland sina böcker; nattkampen lyste ofta långt in på morgonen hans forskningar, ty dagens alla timmar beröfades honom af göromål, tillhörande denna profession, troligvis den mest besvärliga wid universitetet, och han måste för egna studier beröfwa sig så väl fälskapslivets försökelse som nattens hvila. Dock fans det en wald frets, dit han då och då drog sig undan från sin ensamhet, särdeles sedan för två år sedan döden beröfvat honom den moder, i hwars torftiga hydda han tillbragte hvarje sommar, den moder, hwars namn han så ofta på sin dödsbädd utropade! Efter hennes död fann han sig ofta ensam och öfvergivven midt i livets sommar, utan närmare fränder, och den husliga sällheten af en aktenkaplig förening försakade han af den anledningen att, såsom han uttryckte sig, "han ej ville ha en hustru till sjukföterfa."

Trycta Arb. Acad. Disp. Supplementa in Lexica Graeca recentiora. P. I—III. (P. I. pro Gradu). Ups. 1818. De Lactantii elocutione sere Ciceroniana. P. I—II. 1820. De varia descriptione populi Romani sub Regibus. P. I—IV. 1826. — De finibus artium ingenuorum. Sect. I. 1832. 4:o. — Specimina Critica in libros Ciceronis de Legibus p. I. 1833. — Specimina critica in Ciceronis Brutum 1835—36. De vi et usu præscriptionum in formulis prætoriis. Diss. ad illustrandum locum Ciceronis de oratore 1, 36 pertinens. M. T. Ciceronis de Legibus. Libri III. c. commentariis.

Öfwer den ästhetiska contemplationens innehåll och gränser (Swea XIV h.) — Blick på den latiniska språklärens behandling i närvarande tid. (Skandin VI). — Recension i Swenska Litt. Tidn. och Swenska Litt. För. Tidn. (Den sista slöts i December, det sista af hans hand.) — Ramshorns Synonymik bearbetad. —

Litteratur.

Törnerosens Bok. Ny Fortsättning. Stockholm. 1838. VIII—XI Bandet.

(Forts. o. s. s. fr. föreg. Nr.)

Nu återsär att bese Hr A:s, af djupa blickar i djupet af Swenska litsvet fulla, afhandling om

Swenska Fattigdomens betydelse.

Mellan bondfolket och herrefolket finnes ingen innerlig förbindelse, hvaraf följer att bondfolket blir rått, för starkt fluggadt och individualiseraat, och herrefolket för litet individualiseraat, swenskt. Herrefolket har lika litet sinne för folket som för Gud. Deras bildning är blott boklärdom eller salongshyfsning, båda yttliga, ty de göra ej mensekans charakter fastare och ädlare. Den såkallade bildningen afnöter allt nationellt och gör herreklassen öfver hela Europa

enahanda. (Englands och frankrikes folk är af de bildade de mest nationella). Båda släforna ega nu mera intet nöje att uppsöstra hvarandra. Nöje sades, emedan kändan af lust och olust dock till slut är lösrets rörelsekrast. Man berätte hurna sakerna så mellan herrfolk och tjenare hos herrfolk, till stilen från förhållandet mellan husbondfolk och tjenare hos bönderne. Bondståndens folk är jemnlikt sina herrar, mottager af det och återger det uppsöstrana. Sådant borde förhållandet vara mellan de båda röre och så mre i allmänhet. "Men skulle ett herrestånd någonfinna undvärslas i ett land?" Ja, i utre mening. Blott dygdens, sunnes-adelhetens, aristokrati bör finnas. Finnes ej fosterlandskänsla hos den bildade Swensken? Nej blott skenet deraf. Detta miförhållande skall förstöra landet, om er den föderförade generationen får dö in och en ny bättre uppspira, som innerligt slutar sig till folket, blir swenskare. Men hvad är swenskt? Det kan likt förklaras i definition och ord, som t. ex. sensation af en vårmorgon. Swenskheten är ikke en furur, en archæologiskt gammighet, en tillgjord tråkighet eller ett slags patriotiskt syfvet och poek. Alt åska och njuta det fröna ifrån andra tider och världstrakter upphöjer alts ikke Swenskheten hos en person om den nationella grundtonen liggar var i personens kyne under hela resan genom det der utländska. Men om en menniska här i landet blott och bart aktar sig för alt utländskt, utan att likväl till musik och lust vara, hvad det svenska bör, så blef han vist ikke swenskt endast för det han ikke var utländskt. Att upphöja alt swenskt säsom uteslutande förräffligt, eller åtminstone bättre än alt annat i världen, är längt ifrån åpta swenskt. God har gifvit os mycket godt: dehuom hafwa vi också ganska mycket eländigt och östligkt. Swenskt är att känna häggdedera säsom de är: värdera och försvara det förra; ikke döha eller översorgsolla det sedanare, men ahhjelpa det ifall så kan ske: annars båra och glömma." Charakter för swensken är fast, rigdomen; han blir åka swensk, när han kan vara rättig d. w. s. hänvisad på sig sjelf, umbärara, lida, taga sig ut med litet och dock vara nöjd och glad. Swensken kan aldrig vara rik, likaså som bli swensk. Man kan säga: hvad gör Swensken för pengar och hur länge har han dem? — Fattigt är åtven landet på föremål för sönkonst, landskapsmålning (?), musik, romaner. "Här synas väl de vid svenska konsterne timnade slagsmålen emellan nullförmillare och knubbewäring vilja komma konsten till hjelp med ämnen: en och annan mordbrand sfer; will man framför alt måla lappishändelser, så är derpå tillgång; eller, i motsatt fall, wanta några frejdade boswar säsom Lake-Maja och Halmvar Larsson på att bearbetas. Men hvad betyder dock alt detta? Hwad för karlar är de sistaundne emot en Rinaldi Rinaldini, en Gonzalow och Mazarino och så många af fäderns statliga röfware? I mildare wåg åter hvor skulle man få förebilderna till en Heloisa, en Wilhelm Meister, en Waverleys Flora eller Rosa? Wiserligen hafwa vi försök att bringa den husliga romanen på swenske botten: vi hafwa losvärda hvardagsliv, kusiner, goda männer, trogna Grannar o. m. s. — utan twifvel tar det sig dag från dag. Men utom namnen på svenska orter, tyckes för öfrigt ingen röst ur landet sjelf höras i dessa arbeten. Skulle man t. ex. gifva personerna två eternamn, och kalla ställena Halberstadt, Paderborn, Nürnberg, Dresden, så torde söga mer hebbfiva ändras, för att sammansättningen

funne sig likaväl hemma i Tyfland som i Sverige. Detta ware ej sagt som ett tadel öfver de aktningswärda skrifternas, utan som en betraktelse öfver hurna litet svenska landet förmått slå an på författarne. Hos våra gustavianska och fosforiska Falder finnes knappt en rad, som påminner om Sverige (öfverskrifter och namn överknade). Hvaraf kommer det? Naturen här är en tyft, inom sig sluten soaslicka, mycket försynt, går icke in i solongerna och skulle der bli illa bemött. Hon hyskar så saka och talar så svagt, eller rättare ikke svagt, men like elosharpan är ett underbart ssjerran: det finaste gehör behöfs, det ömmaste, lättretligaste finre måste man ha, för att warseblt skönhetet liksom ännade till en ewig hemlighet." — Sedan foljer en kort charakteristik af landets natur och af dess diur, särleles of kon, øyen, hästen, hunden, swinet, hvilka fullständigt porträtteras till deras djurskäliga syfonomi. Folket selst, "jemförd med andra, är hvarken så lastbart eller abstractiv — dygdigt: har hvarken så mycket lusta eller olust. Det har bibehållit sinne och eger det merendels i ungdomens mening, naturglad, men upphöjd. Det har lust — fri, väcker. Vårt land är åtven det företrädesvis ung. Ikke historiskt: ty de nordiska folken hafwa i deras nuvarande land egts sin bosättning längre tillbaks i tiderna, än många af de öfriga, som nu wistas i vår världsdel. Men till naturen. Hela Skandinaviens område är ganska litet upprövd, och blir det troligen albrig rätt mycket. Likaså har den swenska mänskan endast litet af den kultur (till lärdom eller talent-upparbetade förmögenheter), som Europa erkänner för kultur och så benämmer. Men hon har mycket det sättet att se härligt och twertigenom sakerna, hvilket man brukar kalla det svenska sunda förståndet. Egentligen är det ett ungt sinnelag: det är kl. 10 på f. m. i hufvud och hjerta." —

Matte rätt snart Richard Turomo för Swenska nationen: åter förtälja de sagor, han under tiden berättat för Herr Hugo och hans intressanta familj.

Sandbok i Romerska litteraturens historia af C. J. Lénström. Örebro, Lindh. 1838, 156 s. 8:o.

(Forts. o. s. fr. föreg. Nr.)

Först framställer förf. Rom. Lit:s Elementer, Romers världshistoriska och nationella charakter, Romarenas uppsöstran och språk, sedan Lit:s perioder, sist Special Historia. Hett är sakens sammanknytande med Historiens filosofi genom den första afdelningen, de italiesta folkvandringsarnes historia säsommagnejt för språkets, uppräkande af latiniska Falder under Medeltiden och nyare tider; införslitande af de äldsta språkmumenterna och Romerska författares egna omdömen öfver de fina. Till prof antbres; s. 18—22 "Staten var för hvarje Romare det förmänta; medelpunkten för hans görande och lärande; under den ordnade han all sin särskilda verksamhet, th. patriotismen var Romarenas första pliktig, källan till alla pligter. Hos Grekerna lefde patriotismen liksom alt annat säsom en fri böjelse, hos Romarena var den en begreppsnödvändighet, byggd på en slutsats, hwars premisser wro: Rom skall bli världsbherrskande, men kan ej nå detta mål utan

hvar medborgares stränga underordnande och medhjälpende röd, detta mål. En förd af Romarenas sträva och allvarliga lönne var den, att allt tog framhaden af abstract form, cathegorisk lag, sträf pligt, åmven känslan för fosterlandet ej mindre än familjekänslorna. Genom detta allvar i handling gick allt i deras politiska lif ganska beräknat, långsamt och beräknadt till, men dersöre sammanslutade sig och de olika elementerna till ett gigantiskt helt, en statskropp, som under nära ett århundrade trotsade den inre, hela Romerska republikens genombärende dualismen af aristokratist och demokratist, patricist och plebejst, samt romerskt och icke — romerskt element. Denna dualism, denna aldrig locknade strid sänderkråte ej statsbyggnaden, utan uppehöll snarare den politiska hessan i ungdomlig fruktet. Under friden mellan patricier och plebejer bibehölls och upprättades nämligen det litiga deltaganden i stadsrådena, som förestreds af pligen; denna strid milderade och tillbäcköll den aristokrati, som — utmärkande Rom från Grekländs demokratiska statslif och motsvarande Roms förståndsläntpunkt, som skiller mellan olika stånd med karpa demarcationslinjer, liksom Grekernas demokrati motsvarade deras odelade hängivenhet åt den sinnliga mångfalden dock med ideell enhet — annars nog tyramisist skulle hafta undertryckt de lägre folkklassen. Hwad striden åter mellan ett romerskt och icke-romerskt element beträffar, så var den en naturlig följd af den ställning, som Rom hadit intagit ånda ifrån sin uppkomst mot föregående omvälvande, icke-romerska nationer, nemligen den af erövrate. Kika mycket som man måste beundra den jernfasta kraft, hvarmed Rom utförde sin ursprungliga verldssconsolidationsplan, den fasthet och politiska klohet, hvarmed det gick till våga och viste sammankalla och styra det erövrade (— att blod strömmade, väldsamhet och förtynck ölide Romarene i spären, det kan icke nekas, men verldshistorien röknar det emfita ländandet ej så noga, när stora verldsplanner skola sättas i verket), — kika mycket måste man beundra det fenomenet, att Rom dels så länge uthöll allt det fremmende, som kunde bortröna den forn-romerska hämpehn, och dels så för sina ändamål väst uppdrog och selsständigt vände till gagn alt som kunde besyndras med det äkta Romerska. Ända långt in i Kejsartiden bibehöll sig i Roms statslif något wördnadsbjudande Arkaisist, och om man will, något stillastående. Dessa Romare bytte ej om constitutioner med hvar nation som tillföll dem och hvars förättning de lärde kanna; de hörde i egentligaste mening till "den historiska skolan," fasthängande vid sin förräts stora inräntningar och endast med morosilia för hvar gång estergifwande för den nya tidens democratiska reformatioplaner. Det sillsfott af Gudar, som de togo utifran, invigdes till romerska och gjorde ingen förändring i det befäende. Det var i privatlivet, det grekiska elementet smäningsom insinj sig, smäningsom förmattade det iure af Romerwerlden, tills det var lätt för en enda herrskare eller för en folkvaldning att nedslå åtven den pitre, den politiska byggnaden. Dock blef det ytre politiska mårkendet quar i det längsta som det varit hade. Deraf härleder sig dock, att man i den Romerska bildningen finner språng och ej den grekiskas rörliga, men regelriggigare fortgående utveckling, tv Romarena fasthöll sig så långt på en ståndpunkt, tills de af tidens kraftivringades att liksom på en gombläcker öfver springa till en ny Grekerna, de lätta, glöda, litliga "wiljor," dröjde ej med reformationer, tv när idén var född inom dem, tog den snart form och verliggjordes. Alt dessa reformationer mången gång förhastades och twungo till återgång till det gamla, är visserligen sam, men i allmänhet an ad Grekerna det rätta blixtlikt genom deras stora barndoms harmoni mellan ideellt och reelt. Hos Romarena deremot, som ej hade detta harmoniska lugn, detta ideella, utan helt och hållet hyllade förståndrealisten, och kallt öfverräknade vinst och förlust hade slutsatens fullbordan fört till förd handlingen, men som också förtigk nödvändigt och fäkt som en sollogism till sit mål. Detta allt gjorde att Romarena togo alt grundligt, arbetade, då Grekerna under sina svåraste wårds woro lättingar, tv alt gick lätt och utan hystande, emedan de mer földe instineten, än reflektionen. Hos Romarena särskildes fört occupatio fori och vitium; Athen, — tv Spar-

ta war mera likt Rom, mera forn-pelasgiff — war ett Tusculanum i stort. Denne fit och arbetsamhet har dock i allt som hör till praktisk användbarhet gjort Romarena ett stort företäde framför Grekerna. Hwad land har att uppvisa sådana statsmän, med sådan fast character, sådan duglighet, sådan praktisk karpblick, som man finner hos hela flägter i Rom, hvar finner man en så djupt anlagd politisk plan och så konsekvent utförd; en plan, som ej kunde verkställas på åratet af en eller några individer, utan som för att fullbördes tog generationers och tidehvarfs sammanlagda medverkan i anspråk? Utan en i folket inneboende, helt fosterlande idé, som bildade medelpunkten för hela deras statslif, hade detta varit omöjligt. När ordet: ne quid detrimenti, res publica capiat försordes, förfurnimades hvarje upprorisk stämma, tv hvar och en visse att det var fara för verliggörandet af Roms idé, idén af det en gång verldsbefriande, af Jupiter Capitolinus beflyddade, Rom. Det är betydelsefullt, att vår Grekerna satte jordens medelpunkt, Åmfalas, i det tempel, der Skaldernas Gudom thronade, i Delphi, satte Romarne den i Capitolium, den verldsbefriande Gudens tempel."

För påståendet s. 20 att Romarne tillhörde den historiska scholan kunde förf., som ofta meddelar Romarne sga tekniken, hafta bifogat yttrandet i Ciceros för ett par decennier sedan, återfunna arbete de république I. 21: Optimum longe statum civitatis esse eum, quem maiores nostri nobis reliquissent. — Då förf. s. 37 i den Abnographiska undersökningen på Neptuns förslag bland folk, hvilka namn betyder "stora världen," åtven upptagit Wareger, må det tilltäts den sednare att här uppgifta skäl för en sådan mening. Namnet torde härleda sig från det slaviska eller finska ordet berreg eller berreh "strand." (Jfr. Cronholm: Horn-nordiska Minnen II. 78, 365.) "Varan" är namnet på det folk, som occuperar stränderna, säger Abulfeda. (Jfr. Büschings Magazin IV. 151.) "Waregerne, ett allmänt namn på de germaniska inbyggarna vid Öster sijön och Nord sijön," yttrar Rühs. (Sw. Hist. I. 49.) Man måste beklaga, att förf. som i bokens början lemmar utvörligare sildringar hvilka åtven böra vara underhållande för den i forntiden mindre bewandrade, mot slutet med någon knapphändighet går till väga, så att framställningen öfverlastas af de många namnen. Dock träffas åtven här stycken af allmänna intresse, t. ex. teckningen af Historiens Shakespeare, den upperlige Tacitus s. 144.

"På botten af alla hans mästerwerk, lika urmärkta för din pragmatisk organisk, psychologisk characteristik, pi-kanta färgor, ligga ej en sceptisk åsikt af verldshistorien och sifvet, om han dock siger: Sed mihi haec ac talia audienti in secento judicium est fatone res mortalia et necessitate immutabilitate an forte volvuntur, utan en sedlig känsla, själskrohet, och om man will en adelt tragisk verldssång. Öfver alt framblöckar mannen med den karpa blicken, den djupa meninskofämedomen, den djupinniga reflektionen, med ett ord Historiens Philosoph, tv sådan war Tacitus mer än någon af forntidens häfdatecknare. Den mera subjectiva, än objektiva Skrifthalärigheten hos Tacitus har till en nödvändig föld en sickande colorit, en laconisk Kraftfullhet, poetiska sittleblickar mitt bland kantiga archäismer. Tacitus har ej Antikens lugn, helgintenhet, åtfädelighet och enkelhet, tv han hör till forntidens öfvergångsnaturer, som ana en ny tid i mänsliga odlingens Historia, liksom Socrates och Euripides hos Grekerna,"

Rättelser.

No 6, sista spalten r. 24 nedifr. står här lös här i Palatset.

Gefle, hos M. P. Landin.